

[Justitsministeren.]

gives skriftligt og straks ved anbefalet Brev skal tilstilles den erstatningssøgende.

§ 7 hjemler Oprettelse af et Ankenævnet. Ankenævnet bestaar ogsaa af 3 Personer: en Højesteretsdommer som Formand, som andet Medlem en Person, der opfylder Betingelserne for at kunne beskikkes som Dommer, og som tredje Medlem en Sagfører, der er beskikket til Forsvarer ved Landsret eller Højesteret, og som indstilles af Sagførerraadet. Endvidere indeholder § 7 den Bestemmelse, at der sættes en Frist af 3 Uger for at indbringe en truften Afgørelse for Ankenævnet. Hvis Begæring om Prøvelse for Ankenævnet — den skal indsendes til Oprejsningsnævnet — er ledsaget af nye Grunde, Henviisning til nye Beviser, aabnes der Mulighed for, at Oprejsningsnævnet, som har behandlet Sagen i første Instans, kan tage Sagen op til ny Behandling og ændre sin Afgørelse, uden at det bliver nødvendigt at forsinke Sagen ved at sende den videre til Ankenævnet. Endelig er det bestemt, at de Kendelser som afsiges af Ankenævnet, er endelige og ikke kan indbringes for Domstolene.

§ 8 giver Hjemmel for, at den, der opfylder Betingelserne for at kunne kræve Erstatning i Henhold til de foregaaende Paragraffer, ogsaa skal have Ret til i Stedet at kræve en Erklæring — en Erklæring, som afgives af Oprejsningsnævnet eller eventuelt af Ankenævnet efter en tilsvarende Undersøgelse, og som gaar ud paa, at hans Internering har været uforskyldt.

§ 9 bestemmer, at Krav paa Erstatning for Formueskade efter den interneredes Død tilfalder hans Ægtefælle og Livsarvinger, og at Ægtefælle og Livsarvinger ogsaa kan begære udstedt den Erklæring om uberettiget Internering, som er hjemlet i Lovforslagets § 8. Hvis den internerede, som har Krav paa Erstatning, afgaar ved Døden efter Sagens Rejsning, indtræder hans Ægtefælle og Livsarvinger i det fulde Krav baade paa Formueerstatning og paa Erstatning for Lidelser og Tort.

§ 10 foreskriver, at Erstatningerne og de Udgifter, som er forbundet med Lovens Administration, udredes af Statskassen, og at Honorarerne til Medlemmerne af Oprejsningsnævnene og Ankenævnet vil være at fastsætte paa Finansloven.

Endelig bemyndiger § 11 Justitsministeren til at fastsætte de nærmere Regler for Lovens Gennemførelse.

Jeg skal tillade mig at indstille Lovforslaget til det høje Tings velvillige og hurtige Behandling.

Fledelius: Jeg betragter mig selv endnu som Novice i dette agtede Hus, men det glæder mig, at jeg i denne min første Tale faar Lejlighed til at beskæftige mig med det foreliggende Lovforslag, fordi jeg synes, at dette Lovforslag vidner om, at det danske Folk er ved at finde sig selv.

Nu har vi i 5 Maaneder kun talt om Udrensning. Lige meget hvilke Blade vi tog i Haanden, eller hvilke Taler vi hørte, var det Udrensningen det gjaldt, og de vigtigste Love, der er vedtaget, har taget Sigte paa at ramme. Der er mange, som har set med Betænkelighed paa vor Lovgivnings Udvikling i de senere Maaneder paa det strafferetlige Omraade. Vi har i disse Maaneder levet i en Atmosfære, som har gjort mange betænkelige, fordi den Mentalitet, vi har set, for en stor Part ikke er dansk Mentalitet. Maaske er det forstaaeligt, at vore Sind efter 5—6 Aars næsten ulideligt Nervepres, hvor Nerverne stod paa Højkant, er blevet betændte. Og de er betændte, naar vi — hvad vi har været Vidne til i disse Maaneder — stadig hører Kravet om Hævn og Hævn. Jeg synes, det udmærket kan sammenlignes med — vi kender det jo fra Historien, man har oplevet det samme i saadanne oprevne Tider — dengang der raabtes: Korsfæst ham, korsfæst ham! Selv ellers pæne, besindige Mænd og Kvinder har været med i disse Raab. Jeg har været Vidne til, at saadanne pæne Borgere har staaet med skadefro Smil, naar Mænd — og for øvrigt ogsaa hylende Kvinder — fo'r paa Tøseborn paa 13—14 Aar for at klippe dem. Jeg siger, at dette er Bevis paa, at vore Sind er blevet betændte.

Jeg ved vel, at det, jeg nu vil sige, rummer en Fare, men jeg kan roligt sige, at jeg ikke er ude med Snøren, skønt vi staaer over for et Valg, men jeg finder, der har været en usmagelig Lefsen for Frihedsbevægelsen. Jeg vil gerne give Frihedsbevægelsen, hvad der kan tilkomme den. Jeg takker den for dens Mod og dens Indsats; men naar jeg nu har sagt det, lad mig